

Kroatist – čudnovati kljunaš novinarstva

Ovaj naslov čisti je click-bait. A i nije. Prvo, da bi nešto bilo click-bait, mora biti „klikabilno“, a ovo je naslov bez (hiper)linka. Dakle već lažem. Neki pametnjaković sad će reći, pa jasno, novinar si. Stvar je ipak malo kompleksnija. Što iz ove tvrdnje u naslovu ipak stoji? Stoji to da mi je studij kroatistike dao neke kompetencije za obavljanje posla novinara koje nisu u prvoj liniji kompetencija za obavljanje toga posla, a neke, mnogi će reći ključne, nije mi dao. Recimo nije mi dao dubinsko poznavanje novinarskih formi; vijesti, izvještaja, novinarske teme, intervju, reportaže... O svemu tome učio sam putem, u praksi, ali i teoriji, u koju sam se zaljubio još za vrijeme studiranja. Naravno, pomoglo je i što mi je otac komunikolog i dugogodišnji novinar Glasa Istre, a majka dugogodišnja novinarka Radio Rijeke. Jesam li spomenuo i strica, koji je bio svojevrsni Mislav Bago bivše države, Jugoslavije? Dakle samo me čudo moglo spasiti novinarstva.

O novinarstvu sam, dakle, učio baveći se novinarstvom, a nisam za novinarstvo školovan, što bi me u nekom društvu diplomiranih novinara činilo čudnovatim kljunašem, uljezom, možda i nekompetentnim, priučenim novinarom. E, ali tu dolazimo sada do jednog malog, ali ključnog „twista“: sektorskog novinarstva.

Ja sam, naime, novinar u kulturi. Nisam novinar gospodarske, mozaične, unutarnjepolitičke ili kakve druge redakcije, nego novinar redakcije kulture. I to mijenja stvari. Da se razumijemo, novinar je novinar, i moje razumijevanje novinarstva takvo je da bilo koji sektorski novinar mora moći obaviti novinarski zadatak u bilo kojem sektoru, no ono gdje će novinar donijeti najviše, ono gdje će napraviti pomak od registriranja sadržaja prema proizvodnji sadržaja, ono je područje, ili onaj sektor, u kojem je ne samo obrazovan, nego u kojem živi. Najbolji novinari žive svoje poslove.

Današnje novinarstvo i u tom segmentu doživljava ozbiljne mijene, i one se ni na prvi ni na drugi pogled ne čine jako privlačne ili dobre, pa ću onima koji dođu na predavanje zasigurno reći i pokoju o umiranju, ili barem umaranju sektorskog novinarstva, o novinarima koji u svojim matičnim redakcijama padaju na branicima sektorskog novinarstva, o tome koje se to ključne kompetencije mogu dobiti na studiju kroatistike, a vezane su uz

novinarstvo, a reći ćemo koju i o razlikama novinarskih putova, koji mogu počinjati odozgo, iz struke i afirmacije, ili odozdo, iz prašine gradskih rubrika i cijena na placi. Taj dio predavanja mogao bi imati i ovaj redukcionistički, „click-bait“ naslov: „Je li Miljenko Jergović novinar?“

Konačno, u pitanjima i odgovorima demistificirat ću sve iz života jednoga novinara (u kulturi) što publiku bude zanimalo. Jedan od kreda kojim se vodim je i ovaj: piši i govori samo istinu, ne muljaj i ne maži za nečije interese, jer iako ćeš možda kojiput i nastradati, zbog istine se nikad nećeš crvenjeti pred sobom.

Biobibliografija Davora Mandića

Rođen sam 1976. godine u Puli. Radio sam kao vozač novina i građevinski radnik, da bi me novinarski i literarni angažmani odveli do studija kroatistike na riječkom Filozofskom fakultetu, a potom i do riječkog Novog lista, gdje i sada radim kao novinar i urednik u kulturi. Osim novinarskih tekstova, objavljujem poeziju i prozu.

Godine 2009. objavio sam knjigu pjesama *Mostovi*, u izdanju Hrvatskog društva pisaca. Godine 2014. objavio sam zbirku priča *Valjalo bi me zamisliti sretnim*, u izdanju Naklade Ljevak. Godine 2016. objavio sam roman *Đavolja simfonija*, u izdanju Hena coma, a 2021. godine zatvorio sam krug poezijom, točnije knjigom *Dva kruga, jedna tuga*, objavljenom u izdanju Hrvatskog društva pisaca. U Centru za kreativno pisanje vodim radionice pisanja.